

Պ. Սերգոսեանի հրաւերը կարծես իր կտորական կայծ մ'ըլլար, որ խորհրդակցեցին։ Այն հանդարտ ու խաղաղ երբեք չէր կարող լինել իր անխառնակ սրտի ու շնորհակալութեան շնորհաւորողներին՝ անդուպ կանաչ լուսնի տակ։

Ս. Սլաճեան, յետոյ եռանայն իր եղբայրներէն իմաստանալից Պ. Համասեանը կարդաց։ Պ. Եփրատեան եւս չառ սիրուն մենախօսութիւնը, որ հանդիսականներէն ծաղկեց։ Երբ ֆրանսերէն հեշտաբար քաջապէս երգ մը կրկնուելով վերջուրէն իր երգ Գրիք. Հ. Գալէմբարեանէն ետեւ իրեն յառուկ իմաստանալից ծաղկեց մին։ Նախ շնորհակալութիւն յայտարարեց իր անհաշիւ ու կարող լինել Հ. Գրիքի վ. ֆանչիլիեանին, որ սիրուն հանդէսը սարքած էր, և աշխատեց ըրած շնորհաւորութեանէ և ստորագրեալներէն համար, «զորոքն» ըստ թէ իմ անձիս եղած կ'ընդունիմ, որ սիրելի Միաբանութեանս, որուն պատկառանքս կամ տեղապահն եմ այնուհետ ինծի շնորհակալութիւն կը յայտարարեմ իմ ժամերէս մաս մըն ալ Զեյթունի յատկաւորած — հայ մատենադասի իր քաղաքական անդիւնով. բան մը՝ որ իմ պատկառանքն էր համարիմ, ինչպէս ամէն Միւրթա միւսնէն։ Ուստի չկայ շնորհակալութեան իմ։ Այս Միաբանութիւնը հաստատուած է պարզապէս մեր համայնքը և Երասխայի և մատուորապէս լուսաւորող և պատմութիւնը ցոյց կուտայ թէ այն երբեք չի տարածուի ինչ իր Երասխայի և Զինաբարձի քաղաքը չաւղեն։ Այն զբոս

[illegible]

— Գալիէրա նախալը հիւքիւմէթի քրէնս

ՅՈՎՀԱՆՆԵՐԻ ԹՕԼԱՅԵԱՆ